תפארת יוסף — ויקרא

אדם כי יקריב מכם קרבן לד'.ואיתא בזוה"ק (ויקרא ה.) מאי מכם אלא לאפוקי אדם הראשון דהוא אקריב קרבנא כד ברא קוב"ה עלמא והא אוקמוה, והכא מכם כתיב, האי אדם לאפוקי אדם אחרא דלא הוה מכם. איתא בש"ס (ברכות ט"ז:) אין קורין אבות אלא לשלשה, והיינו, כי בעת בריאת עולם וגם אחר שנברא אדם הראשון שיעבוד את השי"ת, מ"מ עוד לא היה נראה התכלית המכוון מהשי"ת מן בריאת העולם, מאחר שנולד עוד ממנו עוברי רצונו. וכן איתא בש"ס (שבת קמ"ו.) עד שלשה דורות לא פסקה זוהמא מאבותינו. כי מאברהם ג"כ עוד נולד עוברי רצונו שיצא ממנו ישמעאל, וגם אמר לו ישמעאל יחיה לפניך, וכן מיצחק נולד עשו. ורק החילוק הוא שעליהם העיד השי"ת בתורתו, אשר אהבת את יצחק, שבלבבו אוהב את יצחק וכל התכלית שלו הוא רק יצחק. וכן, כי ביצחק יקרא לך זרע, ביצחק ולא כל יצחק, מאי משמע, שעליהם העיד השי"ת שכל עיקר הקמ"ל של שניהם הוא רק יעקב אבינו, שממנו לא יצא שום פסולת רק כולם עושי רצונו של מקום. ולזה אין קורין אבות אלא לשלשה, שעליהם החתים השי"ת שכל עיקר כוונתם הוא רק עושי רצונו. וזה שאמר הזוה"ק לאפוקי אדם הראשון וכו' והוא מפני שמסיים הזוה"ק לאפוקי אדם אחרא דלא מכם הוא, מאחר שיצא ממנו עוברי רצונו. כי ענין קרבן איתא בזוה"ק (ויקרא ח) דמקרב עלמין להדדי, היינו הרצון של השי"ת עם התפיסה הנמוכה של אדם. וזה הוא דוקא לעושי רצונו, אבל לעתיד כתיב (מיכה ה':ד') והקמנו עליו שבעה רועים ושמונה נסיכי אדם ומחשב הגמ' (סוכה נ"ב:) שם אדם הראשון והיינו לעתיד כשיתוקן חטא אדם הראשון. ואז יהיה הבירור שלו שכל כוונתו היה רק לעושי רצונו:

ושחט אותו על ירך המזבח צפונה לפני ד'.איתא במדרש (רבה ויקרא ב) מעיד עלי שמים וארץ וכו' קורין את המקרא הזה צפונה לפני ד' זוכר הקב"ה עקידת יצחק וכו'. והענין בזה כמו שביאר בזה כבוד אזמו"ר זללה"ה, כי ענין עקידת יצחק שאיתא בזוה"ק (וירא קכ.) שהיה באספקלריא דלא נהרא, והיינו, כי אילו היה לאברהם אבינו נגיעה אהבת אב לבן כדרך עוה"ז, היה יכול לפרש לו את המאמר של השי"ת שרק כוונתו להעלהו לעולה. כי באמת היה לו הרבה קשיות על המאמר הזה. כדאיתא במדרש (רבה ויקרא נ"ו) אפרש לך שיחתי אתמול אמרת לי כי ביצחק יקרא לך זרע ועכשיו אמרת לי להעלהו לעולה, והיה יכול לפרש לו המאמר שכך כוונתו להעלהו ולא לשחטו. ורק אברהם אבינו סילק כל נגיעות אהבת אב לבנו ולא רצה לשום ספיקות, כי פן יש לו נגיעה מצידו ולא רצה רק לשחטו. ומצידו היה יצחק אבינו כבר שחוט, נמצא כל החיים של יצחק אבינו הוא רק מן רצון השי"ת בלי שום נגיעות עוה"ז, ורק מרצון הפשוט שחפץ בחיים של ישראל, וכל החיים שלו הוא ממאמר אל תשלח ידך אל הנער, אבל מצידו היה מוכן ומזומן למסור אותו להשי"ת בחזרה. וכן בעת הקרבת הקרבן העיד השי"ת על האדם, שמצידו יכול למסור את כל הונו

ורכושו בחזרה לגמרי להשי"ת. ורק מה שנשאר בחיים עם הקנינים שלו, הוא רק מאחר שרואה האדם איך שהשי"ת חפץ בעבודתו ממילא צריך להשאר בחיים, כדי שיוכל לעבוד עוד. ונמצא שכל חיותו עם כל הקנינים הוא הכל מן זה הרצון שהשי"ת בחר בעבודה, וכל קנינו הוא משלחן גבוה קא זכי, וכל היכא דאיתא בי גוא דרחמנא איתא, זה הענין הוא ממש כעקידת יצחק: